

www.dereta.rs

Biblioteka
POSEBNA IZDANJA

Urednik izdanja
Aleksandar Šurbatović

Naslov originala
INTO THE LION'S MOUTH
The True Story of Dusko Popov: WWII Spy, Patriot,
and the Real-Life Inspiration for James Bond
by Larry Loftis

Copyright © 2016 by Larry Loftis
All rights reserved.
Copyright © ovog izdanja dela *Dereta*

LARI LOFTIS

U čeljustima lava

Istinita priča o Dušku Popovu – špijunu iz vremena Drugog svetskog rata, čiji je život poslužio kao inspiracija za nastanak Džejmisa Bonda.

Prevod s engleskog

Miloš Mitić

Nebojša Todorović

Beograd

2017.

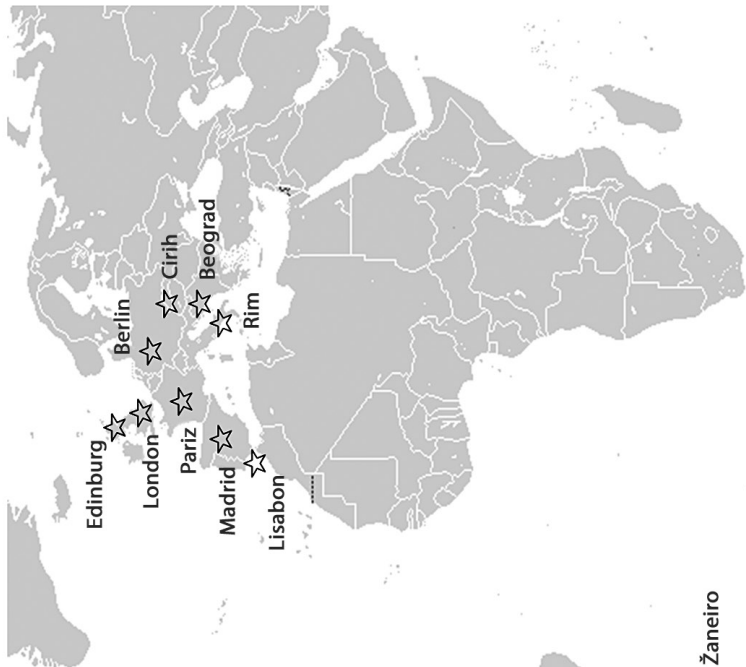
DERETA

Bio je nepokolebljiv, nemilosrdan, hrabar i hladnokrvan, zbog čega je smeo da se vrati u centre nemačkih obaveštajnih službi u Lisabonu i Madridu u vreme kada je bilo gotovo sigurno da je provaljen; to je izgledalo kao srljanje u čeljusti lava.

KAPETAN JUVEN MONTAGJU
Britanski Komitet dvostrukog krsta (1940–1945)

Sopstveni život mi je daleko manje važan od života moje porodice [...] Nadam se da ću nastaviti da služim našem zajedničkom cilju i da ću u okviru svojih skromnih mogućnosti doprineti ostvarenju pobjede, što je jedina stvar koja će mi doneti radost.

DUŠKO POPOV
Pismo majoru Taru Robertsonu od 9. avgusta 1941.

Zone operacija Duška Popova
1940–1945

DRAMATIS PERSONAE

DVOSTRUKI AGENTI MREŽE TRICIKL

markiz Frano de Bona – ČUDAK (Popovljevi radio-telegrafista, nemačko kodno ime GUTMAN)

Fridl Gertner – ŽELATIN (nemačko kodno ime IVON)

Johan Jebsen – GLUMAC

Diki Metkalf – BALON (nemačko kodno ime IVAN II)

Duško Popov – TRICIKL, SKUTER (nemačko kodno ime IVAN)

Ivo Popov – NEBOJŠA¹ (nemačko kodno ime PAULA)

Hans Ruzer – JUNIOR

Eugen Šoštarič – METEOR

Štefan Cajs – CRV

OSOBLJE MI₅ (SLUŽBE BEZBEDNOSTI)

Gaj Lidel – načelnik odseka B (kontrašpijunaža)

Vilijam Luk – prvi Popovljevi rukovodilac

¹ *Dreadnought* (engl.) – Vrsta bojnog broda patentirana početkom XX veka koja je predstavljala preteču kasnijih ratnih brodova, kod nas poznatih pod imenom „Nebojša”. (Napomene u tekstu su prevodiočeve, osim ako nije drugačije napomenuto.)

Džon Meriot – asistent pukovnika Tara Robertsona

pukovnik T. A. Tar Robertson – načelnik odseka B1A (dvostruki agenti)

Ijan Vilson – potonji Popovljevi rukovodilac

OSOBLJE I AGENTI MI6 (TAJNE OBAVEŠTAJNE SLUŽBE)

Kenet Benton – agent u Madridu

major Dezmond Bristou – agent u Lisabonu

pukovnik Feliks Kaugil – načelnik odseka V (kontraobaveštajna delatnost)

major Frenk Foli – odsek V

Sesil Gledhil – šef lisabonskog ogranka koji je na toj funkciji nasleđio pukovnika Ralfa Džarvisa

major Piter Houp – agent u Parizu

pukovnik Ralf Džarvis – šef lisabonskog ogranka

general-major Stjuart Menziz – načelnik MI6

major Volter Ren – šef trinidadskog ogranka (i član njujorškog tima za podršku Popovu)

KOMITET DVOSTRUKOG KRSTA

kontraadmiral Džon Godfri – načelnik Mornaričke obaveštajne službe (pretpostavljeni Montagjuu i Ijanu Flemingu)

profesor Dž. S. Masterman – predsedavajući Komiteta; profesor na Oksfordu

kapetan Juen Montagju – Mornarička obaveštajna služba (Popovljevi pretpostavljeni)

BRITANSKO BEZBEDNOSNO SADEJSTVO² (NJUJORK)

pukovnik Č. H. Dik Elis – asistent direktora Stivensona (premešten iz MI6)

kapetan H. Montgomeri Hajd – oficir za bezbednost MI6, cenzorsku službu stacioniranu na Bermudima

Vilijam Stivenson – direktor (kodno ime NEUSTRAŠIVI)

OSOBLJE ABVERA

Abver I – vojna obaveštajna služba

Abver III – kontrašpijunaža

admiral Vilhelm Kanaris – načelnik

Albreht Engels – agent u Rio de Žaneiru (kodno ime ALFREDO)

pukovnik Georg Hanzen – zamenio Pikenbroka na čelu Abvera I

potpukovnik Hans Kamler – šef centrale Zapad, Berlin, Španija, Portugalija

major Albert (Ludoviko) fon Karsthof – šef lisabonskog ogranka

poručnik Fric Kremer – Abver III, Lisabon

pukovnik Gustav Papa Lenc – šef madridskog ogranka

pukovnik Ernst Muncinger – šef centrale Istok i Balkan

pukovnik Hans Pikenbrok – načelnik Abvera I

Elizabet ZARBah – sekretarica i ljubavnica majora Fon Karsthofa

major Alojz Šrajber – načelnik centrale Zapad, angloameričko područje

potpukovnik Martin Tepen – finansijski supervizor

major Helmut Vigand – šef pariskog ogranka

² BSC – Organizacija formirana 1940. u Njujorku po Čerčilovom nalogu, suštinski deo MI6.

OSOBLJE SD-a I GESTAPOA

majord Adolf Nasenštajn – agent SD-a u Lisabonu

general-majord Valter Šelenberg – šef kontraobaveštajne službe,
načelnik SD-a

majord Erich Šreder – agent SD-a koji je nasledio Fon Karsthofa na
mestu šefa lisabonskog ogranka

SD – *Sicherheitsdienst* (nacistička služba bezbednosti)

dr Varneke – stručnjak Gestapoa

OSOBLJE FBI-ja

E. Dž. Koneli – zamenik direktora, Njujork (prvi Popovljev supervizor)

Persi Sem Foksvort – zamenik direktora za bezbednost (kontrašpijunaža); zamenik direktora zadužen za njujorški odsek, načelnik posebne FBI službe zadužene za kontrašpijunažu u Južnoj Americi, gde je i locirana (Popovljev supervizor)

Dž. Edgar Huver – direktor

Čarls Lenman – specijalni agent, Njujork (Popovljev rukovodilac)

OSTALI

Viktor Kevendiš Bentink – Ministarstvo spoljnih poslova Velike Britanije, predsedavajući odbora za bezbednost

Vilijam Divlji Bil Donovan – direktor Odseka za strateška istraživanja (preteča CIA)

OKW – Vrhovna komanda nemačkih oružanih snaga

Kralj Petar II – kralj Jugoslavije

Teri Ričardson – Popovljeva ljubavnica

Simon Simon – holivudska glumica, Popovljeva ljubavnica

SOE – Uprava za specijalne operacije (Britanski komandosi)

U V O D

Znao je da će morati da ga ubije.

Bio je kraj jula 1943. U salonu luksuzne vile na portugalskoj rivijeri britanski dvostruki agent Duško Popov čekao je svog nemačkog pretpostavljenog, majora Ludovika fon Karsthofa, koji je do tada već imao dovoljno dokaza da Duško špijunira za Saveznike.

Britanski pukovnik Tar Robertson ga je upozoravao da se ne vraća u Portugal. Kako će Popov opravdati činjenicu da tokom poslednjih četrnaest meseci Nemcima nije dostavio nikakve korisne informacije? Šta će odgovoriti ako ga pitaju za radio-poruke koje je u njegovo ime slao FBI? Kakav će izgovor pronaći za to što nije posetio Perl Harbor iako mu je bilo naloženo? Kada je Duško odgovorio da ga Nemci verovatno neće smesta likvidirati, njegov nadređeni oficir Ijan Vilson je rekao: „Možda zažališ ako to ne učine.”

Duško nije bio u nimalo zavidnoj situaciji – naprotiv – Fon Karsthofof je sigurno imao instrukcije da ga uhapsi na licu mesta. To se neće dogoditi. Duško je bio izvrstan strelac, a u džepu kaputa imao je „luger” pun metaka.

Jedini problem bi mogao da bude ako budu imali više oružja. Ukoliko bi se sa majorom pojavio i agent Gestapoa, Duško ne bi imao nikakve šanse. Razoružali bi ga, svezali i sledila bi mu duga noć isledivanja i torture. Pošto bi ga iscedili kao limun, bacili bi njegov leš u neku uličicu u kvartu Lumiar.

Otkočio je „luger“.

Preletevši brzim pogledom po sobi, opazio je dvoja vrata – jedna koja su vodila u trpezariju i druga, francuska, kroz koja se izlazilo u baštu. Prišao je prozoru i pogledao napolje. Dok je proučavao putanju za eventualni beg, kroz misli su mu proletele poslednje tri i po godine ispunjene spletkama i dvostrukom igrom.

Iznenada je iza sebe začuo korake.

„Okreni se lagano, Popov. I bez naglih pokreta.“

Fon Karsthof je zvučao neumoljivo.

Duškov dlan je skliznuo na dršku pištolja.

PRVO POGLAVLJE

KALJENJE

Reč *špijun* nosi izvesnu pežorativnu konotaciju. Vojnici služe otadžbini patriotizmom i hrabrošću. Admirali zapovedaju besprekorno i nadahnuto. Feldmaršali i generali napadaju odvažno i delaju, kako je Romel dokazao, u skladu sa etičkim kodeksom. Špijuni, s druge strane, uspevaju u senci prevara i obmana.

Špijuni nekažnjeno lažu i šuruju sa neprijateljem. Varaju bez savesti i ubijaju bez ispovesti. Ako pre stupanja u službu špijun nije bio kriminalac, u njoj će to svakako postati. Po rečima jednog obaveštajca, špijun „mora da bude spreman da u jednoj ulozi bude okrutni i lažljivi nitkov, a u drugoj pošten i pristojan čovek. Osim toga, mora – ili će bar pokušati – da bude dobar šoumen”.

Duško Popov je bio kao stvoren za tu ulogu, više nego bilo ko drugi. A podjednako dobro su mu stajale sve maske: zločinca i heroja, ubice i ljubavnika, izdajnika i rodoljuba.

Najviše od svega – bio je šoumen.

Rođen 10. jula 1912. u Titelu, u Srbiji, Dušan Duško Popov bio je sin Milorada Popova, uz braću Ivana i Vladana, kao i unuk Omera Popova, bogatog bankara i industrijalca, koji je izgradio zavidnu imperiju fabrika, rudnika i maloprodaje. Duškov otac je nastavio porodični biznis, pridodavši i investiranje u nekretnine. Poput mnogih

evropskih aristokrata, porodica je provodila vreme u dva luksuzna doma – zimskoj rezidenciji u Beogradu i letnjoj vili u Dubrovniku.

Dečaci su odrastali provodeći vreme u jedrenju Jadranom, jahanju, vaterpolu i tenisu. Kako je između starijih sinova i najmlađeg Vladana bila poprilična razlika u godinama, Vladan će ratno doba provesti na koledžu. Stariji brat Ivan (Ivo) – koga je Duško obožavao – bio je naočit mladić, visok oko sto devedeset centimetara. Sa urođenim instinktom vođe, Ivo će postati hirurg i neustrašivi operativac jugoslovenskog pokreta otpora. Ivo je, kao i Duško, bio inteligentan, harizmatičan i izrazito samostalan – a te osobine će u narednim godinama obojici ugrožavati život.

Milorad Popov je želeo vrhunsko obrazovanje za svoje sinove. Vladan je pohađao studije u Frajburgu i Bolonji, a kasnije i medicinsku školu u Parizu. Ivo je apsolvirao na Sorboni, diplomu lekara stekao na Beogradskom univerzitetu, a specijalizirao hirurgiju u Napulju. Pre nego što je diplomirao, Duško se školovao u tri države. Kada je navršio šesnaest godina, otac ga je upisao u uglednu gimnaziju „Juel kasl” u pokrajini Sari, nedaleko od Londona. Smešteno u zamku sagrađenom na ostacima nekadašnje Nonsač palate Henrija VIII, zdanje je u arhitektonskom pogledu predstavljalo oličenje neogotskog stila, a u duhovnom simbol prefinjenog obrazovanja. Duška je ta prefinjenost zaobišla; barem dok je tamo boravio. Tri meseca po dolasku u školu ustalasio je učmalu sredinu ratobornom svojeglavošću koja do tada, a ni kasnije, nije zabeležena. Pošto je jednoga dana odbio da po kazni ostane u učionici posle časova, odredili su mu vaspitnu meru šibom. Duško je smatrao da je kazna neprimerena prekršaju, pa je u znak protesta naočigled čitavog razreda zgrabio prut iz učiteljeve ruke i prelomio ga napola.

Izbačen je iz škole.

Prešao je u Pariz i na tamošnjem liceju maturirao bez problema. Potom se upisao na Beogradski univerzitet, gde je diplomirao pravo. Nije bio preterano zainteresovan da se prihvati zahtevnog pravičkog

posla, pa odlučuje da upiše postdiplomske studije u Frajburgu. Odluka da doktorira u Nemačkoj delovala je nelogično; zemlja je bila politički nestabilna, a nemački mu je bio tek četvrti jezik. Međutim, Duško je bio svestan da je u kulturnom i ekonomskom pogledu Nemačka dominantna u regionu jugoistočne Evrope i da bi svakom ambicioznom poslovnom čoveku bilo korisno da upozna njene običaje. Čak je i danas, nekih osamdesetak godina posle Duškove odluke, više nego prisutna nemačka ekonomska prevlast. Kako je 2014. napisao jedan od analitičara sa Volstrita: „Nemačka predstavlja srce ove ogromne ekonomske i demografske oblasti [Evropske unije]... Indirektnom kontrolom Evropske centralne banke i evra, ona će nastaviti da dominira trgovinskim i finansijskim tokovima.” Uzevši u obzir Popovljeva skromna ili gotovo nikakva saznanja o Hitlerovoj moći i planovima, njegova odluka iz 1934. je, u najmanju ruku, bila pronicljiva.

Frajburg mu je delovao najprimamljivije. Prelep stari grad nalazio se podno Crne šume, u blizini skijaških staza i ne predaleko od Beograda. Univerzitet je imao svetski priznatu akademsku tradiciju. Osnovan 1457, bio je jedan od najstarijih u Evropi i čuven po negovanju kritičkog mišljenja. Jedan od predavača, a dve godine i rektor, bio je filozof Martin Hajdeger. Ipak, ono za šta je van granica Nemačke retko ko znao, bila je Hajdegerova privrženost nacističkoj ideologiji.

Duško je bio svestan da će školovanje u Nemačkoj imati i izvesne mane – preciznije, nacističku propagandu – ali je smatrao da prednosti Frajburga nadilaze nepovoljnu političku klimu. Osim toga, već dve godine je povremeno dolazio u Nemačku. Ali ono što nije mogao da sagleda iz beogradske perspektive bili su indoktrinacija i zastrašivanje nacije koje su orkestrirali i primenjivali zvaničnici iz Berlina.

Hitler je 30. januara 1933. postao rajhskancelar i krajem februara doneo je Ukaz o zaštiti naroda i države. Mesec dana kasnije otvoren je prvi koncentracioni logor, a kroz dva meseca osnovan je Gestapo. Pod komandom Ernsta Rema, *Sturmabteilung* (Jurišni odred) počeo je sa privođenjima i torturom – u nekim slučajevima i likvidacijom – hiljada berlinskih komunista, socijaldemokrata i Jevreja. Rajnhard

Hajdrih je 1934. došao na čelo Gestapoa, a Hajnrih Himler je, kao glavni zadatak SD-a (*Sicherheitsdienst*), zacrtao otkrivanje i uklanjanje neprijatelja nacističkog režima.

Te iste godine 12. aprila ministar unutrašnjih poslova doneo je ukaz o „preventivnom hapšenju” (*Schutzhaft*). Ubrzo je Gestapo u koncentracione logore slao sve izdajnike, komuniste i Jehovine svedoke. Ukratko, sve prikladne za preventivno hapšenje, uključujući „asocijalne elemente”: prosjake, homoseksualce, prostitutke, alkoholičare, bundžije, pa čak i huškače. Do 1935, kada je Duško počeo da pohađa nastavu u Frajburgu, zločincima su smatrani svi koji su bili protiv nacističke vladavine.

Na univerzitetima širom Nemačke SD je osnovala „radna udruženja”, od kojih je svako imalo lokalne vođe i armiju saradnika i doušnika. Članstvo u njima uključivalo je akademike, sudije, poslovne ljude i naučnike. Neki od njih su na fakultetima imali ulogu „izvestilaca”. Kada je 1937. Duško diplomirao, mreža SD-a brojala je preko 3000 stalno zaposlenih i 50.000 doušnika. Na najvećim univerzitetima, poput frajburškog, saradnici SD-a odavno su se infiltrirali na fakultete i u studentske organizacije. I budući šef SD-a Valter Šelenberg započeo je na taj način saradnju sa službom, pošto su ga tokom studija u Bonu vrbovala dva profesora.

Kletva sistema stizala je brzo i silovito; osoba koju su saradnici nacista potkazali smesta bi bila uhapšena. A Duško je bio u zabludi misleći da su stranci izuzetak od pravila.

Najočigledniji primer bio je slučaj tridesetjednogodišnjeg američkog lekara Džozefa Šaknoa. Neposredno posle Hitlerovog dolaska na vlast, grupa ljudi u civilu zakucala je jedne večeri na vrata njegovog doma u Berlinu. Pozvali su se na anonimnu dojavu da je dr Šakno potencijalni državni neprijatelj. Iako Gestapo u njegovom stanu nije pronašao ništa za šta bi ga optužili, Amerikanca su odveli u glavni štab, naredili mu da se skinе i nemilosrdno ga išibali. Koža mu je sva bila odrana, a telo mu se na kraju pretvorilo u bezobličnu krvavu masu.

Međutim, opasnost je tek dolazila.

Dve godine posle Hitlerovog dolaska na vlast Rajhstag je usvojio antisemitske Nirnberške zakone. Kada je svim frajburškim prodavnicama i lokalima naloženo da okače natpise da je Jevrejima ulaz zabranjen, vlasnica omiljenog kafea u kampusu – gospođa Birlinger – odbila je to da učini. Nacisti su potom postavili vojne straže oko restorana, njihov zadatak bio je da beleže imena mušterija. Takvo zastrašivanje je razbesnelo Duška. Jednoga dana je sa dvojicom najboljih prijatelja – Johanom Jebsenom i grofom Alfredom Fredijem fon Kagenekom – podržao prkosni kafe tako što su sva trojica dali svoje podatke, a zatim seli pored prozora gde je svako mogao da ih vidi.

Duško Popov, *strani* student, privukao je pažnju budnog oka režima.

Kao privlačan i harizmatičan doktorand, privlačio je i pažnju koleginja. Žene i nevolje su se stalno preplitale u Popovljevom životu, a tako je bilo i u momačkim danima. Dok se jednog popodneva sunčao sa devojkom i uživao u spokoju – Duško je o tome pisao u svojim memoarima – prišao im je Karl Laub, takođe zainteresovan za devojku, i počeo da joj dosađuje moljajući je da izađe sa njim. Usledila je rasprava i Laub je Duška izazvao na menzur – dvoboj sabljama, poznat i kao „akademsko mačevanje”. Menzur, praktikovan na nemačkim univerzitetima još od XVI veka, imao je za cilj da u mlade ljude usadi srčanost i hrabrost. Hitler je podržavao ovaj vid borbe kao način kaljenja neustrašivih vojnika. Nemački tradicionalisti, poput Valtera Šelenberga, priključivali su se studentskim grupama *posebno* zato što su negovale „kodeks časti i dvoboje”.

Međutim, ta tradicija nije bila omiljena kod lepuškastih stranih studenata, pogotovo zato što je cilj borbe bio da se unakazi protivnikovo lice. Učesnici su nosili zaštitni prsluk, štitnik za vrat i malu masku za oči i nos; ali obrazi, čelo i brada predstavljali su glavnu metu i jedan hitar trzaj zgloba bio je dovoljan da ostavi ožiljke. Pravila duela nisu dozvoljavala saginjanje, uzmicanje unatrag i izmicanje u stranu u odnosu na protivnikov udarac.

Mark Tven je opisao jednu borbu kojoj je prisustvovao u Hajdelbergu:

Na dati znak, dve prilike bi poskočile i stale jedna drugu da zasipaju udarima takvom munjevitom brzinom da zapravo nisam mogao da razaznam vidim li mačeve ili samo odsjaj njihovih oštrica... Ugledao sam pramen kose kako leti u vazduh kao da je samo ovlaš bio pričvršćen na glavu udarenog, a dašak vetra ga iznenada oduvao... Prišao je lekar i sklonio kosu sa rane – otkrivši nekoliko centimetara dugu brazgotinu grimizne boje... Borci su ponovo zauzeli početne pozicije; sa glave povređenog tekao je tanak mlaz krvi koji mu se niz rame i telo slivao na zemlju, a on je delovao kao da ga to nimalo ne uzbuđuje. Ponovo je dat znak, i nasrnuli su jedan na drugog istom žestinom kao na početku; udarci su ponovo pljuštali, oštrice zveckale i sevale... Pravilo je da borba mora da traje petnaest minuta ukoliko su borci u stanju da toliko izdrže. Na kraju je ipak odlučeno da su obojica previše iznureni da bi nastavili duel. Odveli su ih oblivene krvlju od glave do pete.

Posledica menzura bili su grozni ožiljci koje su Nemci zvali *Schmisen*, a „krasili” su lica mnogih zvaničnika iz perioda Drugog svetskog rata, među kojima su saosnivač Jurišnih odreda Ernst Rem, šef političke policije (kasnije Gestapo) Rudolf Dils, šef RSHA Ernst Kaltenbruner i legendarni zapovednik Oto Skorцени. Čak su i velikani poput Ota fon Bizmarka smatrali da su ožiljci iz dvoboja znak junaštva, te da se čovekova hrabrost može meriti po njihovom broju na obrazima.

Duško nije imao želju ni za izopačenim dokazivanjem hrabrosti, ni za unakaženim licem. Kada je došlo vreme za dvoboj, zahtevao je promenu oružja.

Pištolji.

Laub i njegov sekundant su protestovali. Žalili su se sudiji tvrdeći da pištolji nikada nisu korišćeni u studentskim dvobojima. Džoni Jebsen, koji je bio Duškov sekundant, uzvratilo im je primedbom da onaj ko je izazvan po pravilu ima prednost u izboru oružja, kao

i da ponos koji oseća i obaveza koju Duško ima prema Jugoslovenskoj konjičkoj regimenti nalažu dvoboj isključivo pištoljima. Laub je podneo prigovor studentskom sudu časti, koji je doneo solomonsko rešenje: Duško ima pravo na izbor oružja, ali pištolji nikada nisu bili oružje u studentskim dvobojima.

Borba je otkazana, i Laub je preživio.

„Vidovdan i septembarsko konstituisanje Jugoslavije” – glasio je naslov disertacije koju je Duško predao 9. juna 1937, privodeći tako kraju svoje doktorske studije. Do kraja leta položio je ispite i počeo da se sprema za slavljeničku ekskurziju u Pariz. Bio je u francuskoj prestonici više puta do tada i obožavao je sve što ona nudi: bezbrojne kafee, izuzetna vina i kuhinju i – najvažnije od svega – nestašne lepote. Nekoliko dana pred put održao je prodemokratski govor u klubu inostranih studenata.

Nikada nije stigao u Pariz.

SADRŽAJ

UVOD	11
PRVO POGLAVLJE	
KALJENJE	13
DRUGO POGLAVLJE	
SAMO MRTVIMA DOPUŠTEN IZLAZ	20
TREĆE POGLAVLJE	
ŠPIJUNIRANJE ZA HITLERA, UBIJANJE ZA ČERČILA	26
ČETVRTO POGLAVLJE	
MAGIJA	34
PETO POGLAVLJE	
KOŠNICA	43
ŠESTO POGLAVLJE	
SUVIŠE GRBOVA NA JEDNOJ ZASTAVI	56
SEDMO POGLAVLJE	
STRAST I ZAVISNOST	65
OSMO POGLAVLJE	
SMRT JEDNOG POPODNEVA	75
DEVETO POGLAVLJE	
NIJE MRTAV	84

DESETO POGLAVLJE	
TARANTO I META	92
JEDANAESTO POGLAVLJE	
KAZINO <i>ESTORIL</i>	102
DVANAESTO POGLAVLJE	
UPOZORENJE NA PERL HARBOR	115
TRINAESTO POGLAVLJE	
ZATAŠKAVANJE	128
ČETRANAESTO POGLAVLJE	
UBIĆU JE	148
PETNAESTO POGLAVLJE	
LEPTIRI I KRVOPROLIĆE	157
ŠESNAESTO POGLAVLJE	
PROVALJEN	169
SEDAMNAESTO POGLAVLJE	
NEDOVRŠENO PLATNO	185
OSAMNAESTO POGLAVLJE	
UMETNOST TIHOG UBIJANJA	194
DEVETNAESTO POGLAVLJE	
„OKRENI SE LAGANO”	207
DVADESETO POGLAVLJE	
OTKUCAVANJE	218
DVADESET PRVO POGLAVLJE	
PET ŽIVOTA	227
DVADESET DRUGO POGLAVLJE	
ZAČULI SU SE PUCNJI	235

DVADESET TREĆE POGLAVLJE	
SERUM ISTINE	246
DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE	
AUF	259
DVADESET PETO POGLAVLJE	
DAN DE	273
DVADESET ŠESTO POGLAVLJE	
GOLE I OBRIJANE	291
DVADESET SEDMO POGLAVLJE	
ULA	296
DVADESET OSMO POGLAVLJE	
PARTIZANSKA POLITIKA	304
DVADESET DEVETO POGLAVLJE	
DŽONI	312
EPILOG	319
DODATAK 1	
KORNELIJEVO PISMO I DOKAZ	329
DODATAK 2	
POPOVLJEVE OPERACIJE	333
DODATAK 3	
BOND IJANA FLEMINGA I MOGUĆI UZORI	335
DODATAK 4	
OŽIVLJENA KAZABLANKA I DR NO	341

Lari Loftis
U ČELJUSTIMA LAVA

Za izdavača

Dijana Dereta

Izvršni urednik

Anja Marković

Lektura

Dijana Stojanović

Korektura

Aleksandra Šašović

Likovno-grafička oprema

Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-149-4

Tiraž

1000 primeraka

Beograd 2017.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd

tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-312.6
327.84:929 Попов Д.

ЛАФТИС, Лари

U čeljustima lava : istinita priča o Dušku Popovu – špijunu iz vremena Drugog svetskog rata, čiji je život poslužio kao inspiracija za nastanak Džeјmsa Bonda. / Lari Loftis ; prevod s engleskog Miloš Mitić i Neboјša Todorović. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2017 (Beograd : Dereta). – 341 str. : ilustr. ; 21 cm. – (Biblioteka Posebna izdanja / [Dereta])

Превод дела: Into the Lion's Mouth / Larry Loftis.
– Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-149-4

a) Попов, Душан (1912–1981) – Биографије
COBISS.SR-ID 245235212